

fattes ikke hele Skuespillet symbolsk, da maa Hilde heller ikke opfattes som Fremtidens Kvinde. Er ikke Bygmester Solness Manden, den kæmpende, opadstræbende Mand, som staar der alene og ulykkelig med sin slette Samvittighed, fordi han har gjort Oprør mod den mægtige, — et Punkt, som ikke jeg vil gaa nærmere ind paa, da det ikke er om Solness, jeg skal tale, — og slet Samvittighed, fordi han frygter for, at han ikke har behandlet Kvinden, den anden Halvdel af Menneskeslægten, som han skulde, at han har forspildt og ødelagt Kvindens Liv, da er Hilde ikke den ny Kvinde. Da er Hilde ganske simpel den unge Frøken Vangel, som er kommet ned til Bygmester Solness's Hus i den smukke Hensigt at faa et Kærlighedsforhold i Stand med ham, skønt hun ved, at han er gift. Da betyder de Ord, hun siger, om at hun gerne vilde skaffe ham en robust Samvittighed simpelthen, at hun vil opfordre ham til at opføre sig kæltringagtig mod sin Hustru. Da betyder det hun siger om sin Rovfuglenatur, at hun er en Rovfugl, som tager sit Bytte, Manden, hvor hun lyster, hvor hun kan komme til, akkurat som Rovfuglen tager sit. Da er altsaa Frøken Vangel forelsket i Bygmester Solness, og da synes jeg, den Anmelder havde Ret, som saa smagfuldt kaldte hende et forrykt Pigebarn, for da var det forrykt af den forelskede Frøken Vangel at udsætte sig for at miste Gjenstanden for sin Forelskelse ved at sende den svimle Mand op i Taarnet. Der bliver Hilde bare en almindelig Bohemefigur. Er der noget i Ibsens Digtning, som berettiger en til at tro, at han har ment noget saa tarveligt? Ibsen, som for nogle Aar siden offentlig udtalte sit Haab om og sin Tro paa, at Kvinderne skulde hæve Samfundet? Nej, Manden trænger til at faa en mere robust Samvittighed, for hans Samvittighed er nu ikke alene slet, men den er som hos alle, der har lidt for meget, der ikke har Fred med den mægtige, den er syg og svag, den kan nok trænge til baade at læges og at styrkes. Og naar Hilde siger om sig selv, at hun er en Rovfugl, saa tror jeg, at Ibsen derved spaar om, at Fremtidens Kvinde ikke længer vil være saa passiv, naar det gælder hendes Livs Lykke, men at hun vil have Lov til som Rovfuglen frit at spejde efter den, — og naar dette bliver hendes Natur, vil det ogsaa falde af sig selv, at hun gør